

חַת־ת לַיּוֹם שְׁלִישִׁי פְּרָשַׁת דְּבָרִים כ"ט תמוז, ה'תש"פ

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חַמֶּשׁ / שְׁלִישִׁי עִם רִשׁ"י

המרגלים: משה מזכיר לבני ישראל על עוד דברים שקרו במדבר בהם נהגו שלא כשורה. משה מזכיר להם על הספור של המרגלים. כשלבני ישראל עלה בתחלה הרעיון של שליחת המרגלים לארץ ישראל, משה ענה להם בשמחה: אין בעיה, בואו ונשלח. הוא קנה שבשהם יראו עד כמה הוא מוכן ומאפשר להם לראות את ארץ ישראל הם יבינו שהארץ היא ארץ טובה מאד. במקום זה הם לא ממש האמינו למשה, והמרגלים נשלחו, אבל הם חפשו על מה להתלונן.

הם נסו לשכנע את בני ישראל שיהיה קשה מדי להכנס לארץ ישראל. יהושע וכלב אמרו להם שארץ ישראל טובה, אבל הם לא רצו אותה בכל זאת. הם חשבו שמצרים טובה יותר. בני ישראל אמרו שה' לא אוהב אותם ומנסה לקחת אותם למקום לא טוב. משה אמר לבני ישראל לבטח בה' אבל הם עדין סרבו להכנס לארץ.

ה' מאד כעס עליהם ואמר שאף אחד מבני אותו דור, כולל הילדים שלהם לא ירשה להכנס לארץ ישראל.

תְּהִלִּים / יוֹם כ"ט לַחֲדָשׁ פְּרָקִים ק"מ-ק"נ

(היות והחדש הוא חדש חסר, ביום כ"ט לחדש אמרים גם את התהלים של יום ל')

הרבי פעם אמר בהתוועדות שישנו קטע קצר לפני כמעט כל פרק תהלים האומר על מה מדבר בפרק הזה.

הרבי אומר שאם כי איננו יודעים מי כתב את הקטעים האלו והאם אפשר לסמוך עליו, בכל אופן נתן לראות עד כמה כמעט כלם מתאימים.

בקטע הכתוב לפני פרק קמ"א- נאמר שהפרק הזה מלמד אותנו שיהודי צריך להתפלל לה' שיעזר לו לא לומר דברים שהוא לא באמת מרגיש אותם.

באחד הפסוקים כתוב "שיתה ה' שמרה לפי נצרה על דל שפתי" – ה' ישים שומר לפני הפה שלי שאוכל לומר רק דברים שאני מתכוון אליהם באמת.

באשר מדברים עם אנשים אחרים, קל לומר דברים שיגרמו לנו להראות טוב יותר, אפילו אם לא

בְּאֵמֶת מֵה שְׁאֵנו מְרַגְּשִׁים. בְּפֶרֶק הַזֶּה מְבַקְּשִׁים מֵה' לַעֲזֹר לָנוּ שְׁנֵהִיָּה מְסַגְּלִים לְהִיּוֹת חֲבָרִים אֲמִתִּיִּים עִם אֲנָשִׁים אֲחֵרִים. אִם אָנוּ נִחְמָדִים לְאֲנָשִׁים אֲחֵרִים, עַלִּינוּ לְהַשְׁאֵר חֲבָרִים שְׁלֵהֵם אֲפִילוּ כִּשְׂאִינָם מִסִּתְּכָלִים.

תְּנִיָּא / אֲגֵרַת הַתְּשׁוּבָה פֶּרֶק י"א (כ"ט תְּמוּזָה שְׁנָה פְּשוּטָה)

לְמַדְנוּ שֶׁהַיְהוּדִי יָכוֹל לְהַרְגִישׁ רַחֲמָנוּת עַל נִשְׁמָתוֹ וּלְהַצְטַעַר עַל הָעֲבֵרוֹת (שְׁגוּרְמוֹת לַיהוּדִי וְלֵה' לְהִמָּצֵא בְּגָלוּת) וַיִּחַד עִם זֹאת לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה (לְלַמֵּד, לְהִתְפַּלֵּל וּלְקַיֵּם מִצְוֹת בְּחִיּוֹת חֲדָשָׁה) אַחֲרֵי שֶׁעָשָׂה תְּשׁוּבָה. הֵיּוֹת וַיִּשְׁנֶן 2 סְבוֹת שׁוֹנוֹת אָנוּ יְכוּלִים לְחוּשׁ רִגְשׁוֹת הַפּוֹכִים-רְצִינּוֹת וְשִׁמְחָה בּוֹ זְמַנִּית. הָאֲדָמוֹ"ר הִזְקֵן אוֹמֵר, שֶׁבְּאֵמֶת שְׁנֵי רִגְשׁוֹת אֵלוּ הֵם שִׁמְחָה. אָנוּ יְכוּלִים לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה כִּשְׁאֵנוּ חוֹשְׁבִים עַל עֲבֵרָה מִכִּיּוֹן שֵׁשׁ לָנוּ בְּטָחוֹן שֶׁה' בּוֹדֵאֵי יִסְלַח לָנוּ, וְזֶה מְבִיא לָנוּ שִׁמְחָה.

הַיּוֹם הָאֲדָמוֹ"ר הִזְקֵן מְלַמֵּד אוֹתָנוּ עוֹד עַל כֵּךְ שְׁאֵנוּ יְכוּלִים לְהִיּוֹת סְמוּכִים וּבְטוּחִים שֶׁה' יִסְלַח לָנוּ. מִדֵּי יוֹם בְּתַפְלָה אָנוּ אֹמְרִים "בְּרוּךְ אַתָּה ה' חֲנוּן הַמְּרַבֶּה לְסָלוֹחַ" – ה' סוֹלַח לַיהוּדִים. אָנוּ גַם אֹמְרִים זֹאת בְּיוֹם כְּפוּר כִּשְׁמִבְקָשִׁים מֵה' מַחִילָה. מְכַרַח לְהִיּוֹת שֶׁה' סוֹלַח לָנוּ, אַחֲרַת אֵיךְ הֵיּינוּ יְכוּלִים לוֹמַר אֵת שֵׁם ה' ? זֹאת הִיא ח"ו בְּרַכָּה לְבִטְלָה.

אִם יְהוּדִי חָס וְשָׁלוֹם עוֹבֵר עֲבֵרָה וְחוֹשֵׁב, זֶה בְּסֹדֵר לַעֲבוֹר עֲבֵרָה, אֲנִי פְּשוּט יִחְזֹר בְּתְשׁוּבָה עָלָיָה יוֹתֵר מֵאֲחֵר (אֲחֻטָּא וְאֲשׁוּב) ה' לֹא יִסְיַע לוֹ לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה, וְעֵדִין, אִם הוּא יִנְסֶה וּמֵאֵד יִתְאַמֵּץ- הוּא יְכוּל לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה וְה' יִסְלַח לוֹ. כִּשְׁאֵנוּ יוֹדְעִים שֶׁה' יִסְלַח לָנוּ, אָנוּ יְכוּלִים לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה בְּכָל סוּג שֶׁל תְּשׁוּבָה

הַיּוֹם יוֹם / כ"ט תְּמוּזָה

פְּעַם מִצְאוּ פֶּתַק שֶׁהֶצְמַח צֶדֶק כְּתָב. בְּדָף הָיָה כְּתוּב עַל הַחֲלָטָה שֶׁהַחֲלִיט – לְלַמֵּד שֵׁשׁ שָׁעוֹת בְּלִילָה, בְּעִמְדָה! וְהָיָה כְּתוּב שֶׁ"ה הוּא הַצְּלִיחַ לְעִמּוֹד בְּהַחֲלָטָה וְלִסְיַם לְלַמֵּד כֵּךְ אֵת כָּל הַש"ס וְהַשְּׁלָחוֹן עֲרוּךְ עִם הַמְּפָרְשִׁים שְׁלֵהֵם.

אָנוּ יְכוּלִים לְלַמֵּד מִכֵּךְ, עַד כִּמָּה חֲשׁוֹב לְכַתּוּב אֵת הַחֲלָטוֹת שֶׁלָּנוּ. פְּעַמִּים רַבּוֹת הִרְבִּי אֹמֵר לַיהוּדִים לְכַתּוּב לְרַבִּי עַל הַחֲלָטוֹת שְׁלֵהֵם, מִכִּיּוֹן שֶׁאִם כּוֹתְבִים מִשְׁהוּ, זֶה מְעַנִּיק יוֹתֵר חִיּוֹת לְהַחֲלִיט וְלַעֲמֹד בְּהַחֲלָטָה.

~

אֲפֹשֶׁר לְקַשֵּׁר זֹאת לְתְנִיָּא הַנִּלְמַד הַיּוֹם, בּוֹ מְדַבֵּר הָאֲדָמוֹ"ר הִזְקֵן עַל תְּשׁוּבָה עֵילָאָה, שֶׁצָּרִיךְ לוֹדָא שֶׁהַמִּצְוָה שֶׁהָאָדָם נִכְשָׁל בָּהּ בְּעֵבֶר, תִּיעָשֶׂה מִכָּאן וְלְהַבֵּא בִּיתֵר שְׂאֵת. אַחַת הַדְּרָכִים שֶׁיִּקְלוּ עַלִּינוּ לְעִמּוֹד בְּהַחֲלָטָה זֹאת הִיא כְּתִיבַת הַחֲלָטָה לְרַבִּי.

סֵפֶר הַמִּצְוֹת / מִצְוֹת עֵשֶׂה ר"ט

הַמִּצְוָה הַיּוֹמִית, מִצְוֹת עֵשֶׂה ר"ט הִיא לְכַבֵּד תְּלַמִּידֵי חֲכָמִים- מִי שֶׁלָּמַד הִרְבֵּה תוֹרָה.

רְמַב"ם / הַלְכוֹת תְּלַמוּד תוֹרָה פְּרָקִים ה', ו', ז'

פֶּרֶק ה' – בְּרַמְב"ם לּוֹמְדִים שֶׁצָּרִיכִים לְכַבֵּד בְּאִפְן מִיָּחָד אֵת מִי שֶׁלָּמַד תוֹרָה – תְּלַמִּידֵי חֲכָמִים. לְפְעַמִּים אֲפִלוּ יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר אֵת הַהוֹרִים שֶׁלָּנוּ. הֵיּוֹת שֶׁהֵם מְלַמְּדִים אוֹתָנוּ תוֹרָה.

פרק ו' - לומדים שיש לכבד כל תלמיד חכם בגלל התורה שלמדו. גם צריכים לחלק כבוד לאדם מבגור, אפילו אם אינו יהודי. כל כך חשוב לכבד תלמיד חכם, שאם אדם לא עשה זאת הוא מנודה (מפרד) משאר היהודים על ידי חרם עד שיעשה תשובה. הרמב"ם גם אומר עוד 23 דברים שיכולים לגרום לאדם להיות בחרם.

פרק ז'- מלמד שחרם הוא דבר רציני. אדם שהחרם איננו נחשב כחלק ממנו. הרמב"ם מלמד שבית הדין צריך להשתדל להמנע ככל יכלתו מחרם על אדם כיון שזה דבר חמור ביותר.

זרכי החסידות / הלכות בית הבחירה

הרבי אומר שאם לומדים הלכות בית הבחירה במהלך שלושת השבועות, מעוררים אצלנו ענין החרבן ומזרזים את הקמת בית המקדש השלישי.

למדנו אתמול שהכהנים ישנו בבית המקדש בחלק של בית המוקד. האם הם נטלו ידים?

לפני שהחלו בעבודה הם נהגו לטול את ידיהם ורגליהם מהכפור. הכיור עמד בין המזבח וההיכל. הכיור היה מאד גדול, לכן כל הכהנים יכלו להשתמש בו בבקר.

בזמן בית המקדש השני, הוסיפו עוד ברזים. כך כל שנים עשר הכהנים שעזרו בהקרבת קרבן התמיד יכלו לרחץ את ידיהם ורגליהם בו זמנית.

בדרך כלל מים שנשארים בכלי טהור בבית המקדש במשך לילה הופכים להיות פסולים. לכן המים שנותרו בכיור נפסלו מידי לילה.

כהן בשם בן קיטין חשב על רעיון כיצד למנוע מהמים להפסל ולמלא שוב את הכיור בו זמנית. הוא התקין מערכת מנופים שהנמיכה את הכיור מידי לילה לתוך המקוה שהיה מתחת לבית המקדש. היות והמים בכיור נגעו במי המקוה, הם לא נפסלו בכלל. (הרעיון להוסיף ברזים גם הוא היה של בן קטין).

אנחנו כמו כהנים בבית המקדש שלנו! הרבה מההלכות שלומדים על בית המקדש, מלמדות לקח לגבינו. בדיוק כמו שכהן צריך להתחיל את יומו בדרך של קדשה וטהרה, יש להתחיל כך את היום שלנו באופן נכון. אמנם אין לנו כיור אבל אנו נוטלים נטילת ידים לפני שאומרים ברכות בבקר. כך שנוכל להתכונן לעבוד את ה' במהלך היום בקדשה וטהרה.

נוטלים נטילת ידים ליד המטה כדי לסלק את טמאת הלילה שהיא מאד חזקה בימינו. הזוהר אומר שיש לעשות זאת מיד, אפילו לפני שיוצאים מהמטה).